

Capitolul unu

*Zorile se-arată.
Mai casc doar o dată.
Tare m-ar ține culcușul în el.
Un cântec de muncă
Zice iarna-i lungă.
Mă scol și pornesc cătinel.*

Miri se trezi în behăitul somnoros al unei capre. Lumea era la fel de întunecată ca atunci când închizi ochii, însă caprele s-ar putea să simtă mai ușor zorii strecurându-se prin crăpăturile pereților din piatră ai casei. Deși încă pe jumătate adormită, simțea răcoarea toamnei târzii dând târcoale păturii care o învelea și nu voia decât să se cuibărească și mai strâns și să doarmă buștean ca un urs, zi și noapte, până va trece înghețul.

Apoi își aminti de negustori, azvârli pătura la o parte și se ridică în capul oaselor. Tatăl ei credea că astăzi avea să fie ziua când aceștia vor urca muntele, îngheșuindu-se prin trecătoare și hodorogindu-și căruțele în sat. În perioada asta a anului toți sătenii simțeau imboldul ultimului târg al sezonului, dornici să mai scoată

câteva blocuri de *linder*, ca să aibă astfel mai mult de vândut, adică mai multă mâncare pentru lunile în care rămâneau blocați în sat din cauza iernii. Miri își dorea cu ardoare să-l ajute la treabă.

Tresărind la foșnetul saltelei făcute din păstăi uscate de mazăre, se ridică din pat și păși grijulie peste tatăl și sora ei mai mare, Marda, care dormeau încă în așternuturile lor. De vreo săptămână, tot spera neliniștită că azi va putea da fuga la cariera de piatră, ca să fie deja la treabă când ajungea tata. Poate că, dacă ar găsi-o acolo muncind, n-ar avea încotro și n-ar mai trimite-o acasă.

Își trase colanții de lână și cămașa peste hainele de noapte, dar nu apucă să-și lege șiretul la prima gheată când un foșnet de păstăi uscate îi dădu de știre că se mai trezise cineva.

Tata scormoni tăciunii în vatră și mai azvârli bălegar de capră pe foc. Flacăra portocalie se înteți, proiectându-i umbra uriașă pe perete.

— E deja dimineață? întrebă Marda, ridicându-se într-un cot și mijind ochii către lumina flăcărilor.

— Doar pentru mine, răspuse tata.

O căută cu privirea pe Miri, care înlemnise cu un picior în gheată și cu mâinile pe șireturi.

— Nu, zise el scurt.

— Tată, te rog.

Miri își îndesă și celălalt picior în gheată și se apropie de el, târându-și șireturile desfăcute pe podeaua de pământ. Își păstră un ton degajat, ca și cum ideea de-abia-i venise, și adăugă:

— Mă gândeam că, după toate accidentele și vremea rea din ultimul timp, ți-aș putea fi de ajutor, doar până când ajung negustorii.

Tatăl ei nu mai repetă „nu“, dar se înțelegea din felul în care își trăgea, îngândurat, cizmele, că nu mai încăpea vorbă. De-afară, se auzea încet unul dintre cântecele pe care le cântau muncitorii în drum spre carieră. *Un cântec de muncă/Zice iarna-i lungă*. Se auzea tot mai aproape și, totodată, te îndemna stăruitor să li te alături, iute, iute, înainte ca ei să treacă de tine, înainte ca zăpada să învăluie muntele în iarnă. Auzindu-i, Miri își simți inima strânsă ca într-o menghină. Era un cântec care-i unea, însă ea nu era invitată să li se alăture.

Rușinată fiindcă-și arătase dorința de-a merge la carieră, fata ridică neputincioasă din umeri și rosti:

— Ei, asta e.

Înhăță ultima ceapă de pe fundul unei banițe, tăie o felie de brânză brună de capră și-i întinse tatei mâncarea, chiar când dădea să iasă pe ușă.

— Mulțumesc, florica mea. Vreau să fiu mândru de tine dacă vin negustorii astăzi.

O sărută pe creștetul capului și începu să fredoneze și el cântecul, înainte să-l ajungă ceilalți din urmă. Pe Miri o ardea gâtul de emoție. Îl va face să fie mândru de ea.

Marda o ajută la treburile casnice: să măture vatra și să aranjeze cărbunii, să pună la uscat bălegarul proaspăt și să mai toarne apă peste carnea de porc sărată ce urma să fie pregătită la cină. În vreme ce Marda cânta, Miri flecărea, fără să pomenească de refuzul tatei de a o lăsa la muncă. Tristețea o apăsa însă pe umeri, grea

precum hainele ude, dar ea nu voia decât să râdă și să și-o alunge.

— Săptămâna trecută treceam pe lângă casa lui Bena, zise Miri, și bunicul ei, bătrân cât lumea, stătea afară. Îl priveam atentă, uimită că nu părea nicidecum deranjat de o muscă ce-i bâzâia prin fața ochilor, când, pleosc! Și-a zdrobit-o cu palma drept peste gură.

Marda se strâmbă, dezgustată.

— Și a lăsat-o acolo, continuă Miri. Musca aia moartă, strivită chiar sub nasul lui. Și, când m-a văzut, a zis „bună seara, domnișoară“, iar musca... – se ținea de burtă, străduindu-se să vorbească în timp ce râdea... – musca s-a clătinat ușor când el a mișcat gura... și... atunci, aripioara ei zdrobită s-a ridicat drept în sus, de parcă mi-ar fi dat și ea binețe!

Sora ei spunea întotdeauna că nu se putea abține să nu se molipsească de râsul înfundat și gutural al lui Miri, sfidând până și muntele însuși să încerce să nu se prăvălească de râs. Iar lui Miri îi plăcea râsul Mardei mai mult chiar decât o burtă plină cu supă. Inima parcă-i devenea mai ușoară doar auzindu-l.

Scoaseră caprele din casă și le mulseră pe cele cu iezi, în răcoarea aprigă a dimineții. Pe vârful lor de munte se lăsase frigul prevestitor de iarnă, dar aerul era încă îmblânzit de o briză venită dinspre vale. Odată cu răsăritul soarelui, cerul își schimba culoarea din trandafiri în galben și apoi în albastru, însă atenția lui Miri se îndrepta mereu spre vest și spre drumul din vale.

— M-am hotărât să-i vând din nou lui Enrik, zise ea, și am de gând să mă târguiesc până scot ceva în plus de la el. Nu-i așa c-ar fi o ispravă?

Marda zâmbi, fredonând încet o melodie. Miri o recunoscuse, era unul dintre cântecele muncitorilor, când scoteau pietrele din puț. Îi ajuta să tragă toți în același ritm.

— Poate doar niște orz în plus sau niște pește sărat, continuă sora ei.

— Sau miere, zise Marda.

— Și mai bine.

Îi lăsa gura apă la gândul prăjiturilor dulci aburinde și al nucilor învelite în miere ca de sărbători; era bine să păstrezi puținică miere pe care s-o picuri pe biscuiți, în serile mohorâte de iarnă.

La cererea tatei, în ultimii trei ani Miri luase asupra ei răspunderea negoțului și anul ăsta era hotărâtă să scoată mai mult de la țăranul acela zgârcit de la câmpie. Își imagina deja zâmbetul blând al tatei, când avea să-i spună cât reușise să scoată.

— Nu pot să nu mă-ntreb, zise Marda, încercând să țină locului o capră din cale-afară de nărăvașă, în timp ce Miri o mulgea, cât a mai rămas musca aia agățată după ce-ai plecat?

La amiază, Marda plecă să ajute la carieră. Miri nu vorbea niciodată despre acest moment al zilei, când sora ei pleca, iar ea rămânea acasă. N-ar fi mărturisit niciodată cât de mică și de urâtă se simțea atunci. „Lasă-i să creadă că nu-mi pasă“, se gândea. „Pentru că nu-mi pasă. Chiar nu-mi pasă.“

Atunci când Miri împlinise opt ani, toți ceilalți copii de vârsta ei începuseră deja să lucreze în cariera de piatră, cărând apă, dându-le celor mari unelte și făcând alte treburi ușoare. Când îl întrebă pe tata de ce nu putea

și ea să li se alăture, el o luase în brațe, o sărutase pe creștet și o legănase cu atâta drag, încât simțise că ar fi putut sări chiar și peste crestele munților dacă i-ar fi cerut-o. Pe urmă, îi spusese cu vocea lui blândă și joasă:

— Tu nu vei pune niciodată piciorul în carieră, florica mea.

De-atunci, nu-l mai întrebase niciodată asupra motivului. Încă de la naștere Miri fusese mică de statură, iar la paisprezece ani era mai scundă decât fete mai mici de vârstă. În satul lor era o vorbă: ceva nefolositor era „mai pipernicit decât mâna unui țăran de la câmpie“. Ori de câte ori auzea vorba asta, lui Miri îi venea să sape o groapă în stâncă și să se târască în adâncuri, până când ar fi dispărut de pe fața pământului.

— Nefolositor, zise ea pufnind în răs.

Încă o durea, dar îi plăcea să se prefacă, chiar și față de ea însăși, că nu-i păsa.

Miri mână caprele pe un povârniș din spatele casei lor, către ultimele petice cu iarbă încă înaltă. Până în iarnă, caprele aveau să pască iarba de pe culmile dealurilor, lăsând în urma lor doar o miriște aspră. Nici în sat nu mai creștea nimic verde. Pietrișul era așternut peste tot, în straturi mai adânci decât putea Miri să sape, iar grohotișul acoperea pantele care dădeau până în ulițele satului. Era prețul pe care îl plăteau pentru locuința lor din apropierea unei cariere de piatră. Îi auzea plângându-se pe negustorii de la câmpie, dar Miri era obișnuită cu grămăjoarele de pietriș scrâșnind sub picioare, cu praful alb și fin din aer și cu ciocanele bătând înfundat sunetul inimii muntelui.

Linder. Era singura recoltă a muntelui, singura sursă de venit a sătenilor. De-a lungul veacurilor, dacă o carieră seca, sătenii săpau alta, mutând satul muntelui Eskel în cea veche. Fiecare carieră din munte producea mici varietăți ale prețioasei pietre albe. Fusesse scos la suprafață *linder* marmorat cu vinișoare fine rozalii, albastre, verzi, iar acum, argintii.

Miri priponi caprele lângă un copac răsucit, se așeză pe iarba păscută și rupse una dintre floricelele roz care răsăriseră în crăpăturile stâncilor. O floare de miri.

Linderul din cariera de acum fusese descoperit în ziua când se născuse ea, iar tata dorise să-i pună numele după piatra descoperită.

— Zăcământul ăsta de *linder* e cel mai frumos de până acum, îi spusese el soției sale. E de un alb imaculat, cu vinișoare argintii.

Însă, după cum spunea povestea pe care Miri i-o smulsese tatei de atâtea ori, mama refuzase.

— Nu vreau ca fata mea să aibă nume de piatră, ar fi zis ea, alegând în schimb s-o numească Miri, după floarea care cucerise stânca și se cățăraseră ca să privească soarele în față.

Tata îi povestise cum, în ciuda durerii și a epuizării de după naștere, mama nu voise nicidecum să-i dea drumul din brațe fetiței nou-născute. După o săptămână, mama se stinsese. Chiar dacă nu-și amintea decât imaginea pe care și-o crease în minte, Miri se gândea la săptămâna aceea, când mama ei o ținuse în brațe, ca la cel mai prețios lucru din lume. Păstrase imaginea asta întotdeauna în adâncul inimii.

Acum învârti floarea între degete, iar petalele ei delicate se desprinseră și zburară, luate de o pală de vânt. Înțelepciunea populară spunea că putea să-și pună o dorință dacă toate petalele cădeau dintr-o singură rotire.

Oare ce dorință să-și pună?

Privi spre est, acolo unde costișele galben-verzui și platourile muntelui Eskel urcau către vârful gri-albăstrui. Spre nord, lanțul de munți se contopea cu nemărginirea: purpuriu, albastru, apoi cenușiu.

Nu vedea linia orizontului în sud, însă acolo, pe undeva, se întindea misterios un ocean. La vest, era drumul negustorilor care ducea la trecătoare și, în cele din urmă, către câmpii și restul regatului. Nu-și putea imagina viața la câmpie, așa cum nu-și putea închipui un ocean.

Dedesubtul ei, cariera de piatră era un amalgam de forme ciudate, dreptunghiulare, blocuri ivite doar pe jumătate, bărbați și femei lucrând cu icuri și ciocane, cu care scoteau la suprafață bucăți din munte; cu scripeți, cu care le ridicau; sau cu dălți, cu care le fasonau. Chiar și din vârful muntelui, Miri auzea cântecele intonate în ritmurile ciocanelor, ale dălților și ale scripeților, sunetele suprapunându-se, iar vibrațiile tulburând pământul pe care stătea.

Simți o ușoară furnicătură a minții, parcă auzind o poruncă îndepărtată: „Lovește mai ușor.“ I se păru că vorbise Doter, una dintre femeile din carieră. Limbajul pietrelor. Miri se aplecă în față la auzul poruncii, încercând s-o deslușească mai bine.

Muncitorii foloseau acest mod de a comunica fără să discute cu voce tare, astfel încât să se poată auzi, în

ciuda dopurilor de lut pe care le purtau în urechi și a loviturilor asurzitoare de ciocane. Limbajul pietrelor funcționa numai în carieră, dar Miri simțea uneori ecourile sale, dacă se afla în apropiere. Nu înțelegea exact cum funcționează, dar auzise un pietrar zicând că prin loviturile și cântecele lor ritmul se păstra în inima muntelui. Iar dacă trebuiau să stea de vorbă cu altcineva, muntele folosea ritmul acela, ducând mesajul în locul lor. Chiar acum, probabil că Doter îi ceruse unui muncitor să lovească mai ușor icul.

Ce minunat ar fi, se gândi fata, să cânte la unison cu ei, să comunice în limbajul pietrelor cu un prieten care muncea pe alt strat de piatră. Să poată împărți lucrul cu el.

Tulpina florii de miri începu să i se ofilească între degete. Ce și-ar putea dori? Să fie înaltă ca un copac, să aibă brațe puternice ca tata, să aibă urechea formată ca să audă *linderul* când e gata de extras, dar și puterea de a-l scoate din stâncă. Totuși, dorința unor lucruri imposibile ar fi însemnat insultarea florii de miri și ofensarea zeului care o crease. Ca să se amuze, își puse în minte numai dorințe imposibile: ca mama ei să fie din nou în viață, să aibă ghete atât de solide, încât nici măcar bucățile ascuțite de pietre să nu le poată străpunge, să cadă miere în loc de zăpadă. Își dori ca, într-un fel, să-i poată fi de folos satului, așa cum era tatăl ei.

Câteva behăituri nervoase îi atraseră atenția către partea de jos a pantei pe care stătea. Un băiat de cincisprezece ani alerga după o capră rătăcită prin pârâul adânc până la genunchi. Era înalt și subțirel, cu cârlionți blonzi, cu mâinile și picioarele încă bronzate de soarele

verii. Peder. În mod normal ar fi strigat „Salut!“, însă în ultimii ani un sentiment ciudat crescuse în Miri, așa că în clipa aceea mai degrabă s-ar fi ascuns, în loc să arunce cu pietricele după el.

De curând, începuse să observe unele lucruri la băiat: de pildă, părul fin de pe brațele bronzate și linia dintre sprâncene, care se adâncea atunci când era nedumerit. Îi plăceau toate astea.

Miri începuse să se întrebe dacă și el o observa.

Privirea îi alunecă de la corola acum pleșuvă a florii de miri până la părul de culoarea paiului al lui Peder, după care își puse o dorință pe care se temea s-o numească.

— Vreau..., șopti ea.

Oare să îndrăznească?

— Vreau ca Peder și cu mine...

Dintr-odată, răbufni ecoul unei goarne, ricoșând din stânci, iar Miri scăpă din mână tulpina. În satul lor nu exista nicio goarnă, ceea ce însemna că erau cei de la câmpie. Detesta să răspundă goarnei lor ca un animal înaintea unui fluierat, dar curiozitatea îi învinse mândria. Apucă sforile și smuci caprele pe pantă în jos.

— Miri!

Peder ajunse fuga lângă ea, trăgându-și caprele. Fata spera să nu aibă chipul mânjit cu noroi.

— Salut, Peder. Cum de nu ești în carieră?

În majoritatea familiilor, grija pentru capre și iepuri le revenea celor prea mici sau prea vârstnici ca să poată lucra în cariera de piatră.

— Sora mea a vrut să învețe lucrul cu icul, iar pe bunica o dureau oasele, așa că mama m-a rugat ca de data asta să duc eu caprele. Știi cumva de ce sună goarna?

— Negustori, bănuiesc. Dar ce motiv să aibă de fac atâta zarvă?

— Îi știi și tu pe ăștia de la câmpie, zise Peder. Își dau atâta *importanță*...

— Poate că vreunul se simte de pomină și-și trâmbițează veselia în lumea largă.

El zâmbi în felu-i aparte, cu colțul drept al gurii ridicându-se mai mult decât cel stâng. Caprele behăiau unele la altele, ca niște copii mici ciondănindu-se.

— Nu mai spune, chiar așa? o întrebă Miri pe capra aflată în frunte, ca și cum le-ar fi înțeleș limba.

— Poftim? se miră Peder.

— Capra de colo a zis că apa din râu a fost așa de rece, că i-a înghețat laptele în uger.

Peder izbucni în râs, făcând-o să-și dorească să zică și mai multe, ceva isteț și minunat, însă dorința îi sperie toate gândurile, așa că-și încleștă gura înainte să zică vreo prostie.

Se opriră în fața casei lui Miri, ca să lege caprele. Peder încercă s-o ajute ținând frâiele, dar caprele începură să se împungă, sforile se încurcară și Peder se trezi deodată cu picioarele legate fedeleș.

— Stați... opriți-vă! protestă el, după care căzu lat la pământ.

Miri veni să-l ajute, însă foarte rapid se trezi lungită lângă el, râzând.

— Ne-au făcut-o. Nu mai avem scăpare.

După ce, în sfârșit, reușiră să se descurce și se ridicară în picioare, Miri simți imboldul să se aplece și să-l sărute pe obraz. Impulsul o șocă, așa că rămase locului, prostită și rușinată.

— Ce mai încurcătură! zise el.

— Da, aprobă fata, privind în jos și scuturându-și hainele de praf și pietricele.

Se hotărî c-ar fi mai bine să-l ia rapid peste picior, în eventualitatea în care el i-ar fi citit gândurile.

— Dacă există vreun lucru la care te pricepi, Peder Doterson, acela e să intri în încurcături.

— Asta zice și mama mereu, și toată lumea știe că ea nu greșește niciodată.

Miri își dădu seama că nu se auzea nimic dinspre cariera de piatră, iar singura bubuitură care-i răsuna în urechi era cea a propriei inimi. Spera că Peder n-o putea auzi. Un alt țipăt de goarnă îi trezi și-i puse pe fugă.

Căruțele negustorilor erau aliniate în centrul satului, așteptând să înceapă tocmeala, dar toți ochii erau ațintiți asupra caleștii pictate în albastru care trăsese chiar în mijlocul lor. Miri auzise de calești, însă nu văzuse niciuna până acum. Cu siguranță, odată cu negustorii, sosise cineva foarte important.

— Peder, hai să privim de pe..., începu ea să spună, dar tocmai atunci Bena și Liana îl strigară pe băiat și-i făcură semn să li se alătore.

Bena era la fel de înaltă ca Peder și avea părul de un brun mai închis decât al lui Miri, ajungându-i până la brâu când îl despletea, iar Liana, cu ochii ei mari, era considerată cea mai drăguță fată din sat. Erau cu doi ani mai mari decât Peder, dar, în ultima vreme, el era băiatul pe care-l căutau cel mai adesea zâmbetele lor.

— Hai să privim împreună cu ele, zise Peder făcându-le semn, iar zâmbetul îi deveni deodată mult mai sfios.

Miri ridică din umeri.

— Du-te tu.

Și fugi în sens opus, făcându-și loc prin mulțimea de muncitori din carieră, încercând s-o găsească pe Marda, fără să privească în urmă.

— Cine crezi c-ar putea fi? întrebă Marda, pășind mai aproape de ea, de îndată ce o văzu că se apropie.

Chiar și în grupuri mari de oameni, sora ei se simțea neliniștită de una singură.

— Nu știu, îi răspunse Esa, dar mama mea spune că, dacă un om de la câmpie îți face o surpriză, așteaptă-te să găsești un șarpe în cutie.

Esa era subțirică, nu atât de scundă precum Miri, și avea același păr cârlionțat ca fratele ei, Peder. Stătea cu ochii pe caleașcă, suspicioasă. Marda încuviință din cap. Doter, mama lui Peder și a Esei, era cunoscută pentru vorbele ei înțelepte.

— O surpriză, repetă Frid.

Părul negru îi era lung până la umeri și purta o expresie de eternă uluire întipărită pe chip. Chiar dacă avea doar șaisprezece ani, umerii îi erau aproape la fel de lați și brațele la fel de groase ca ale oricărui dintre cei șase frați mai mari ai ei.

— Cine ar putea fi? Vreun negustor bogat?

Unul dintre negustori se uită în direcția lor cu un zâmbet arogant.

— E clar că-i un trimis al regelui.

— Al regelui?

Miri se pomeni holbându-se asemenea unei fete simple de la munte, dar nu se putu abține. De când se știa

ea, nici măcar un singur trimis al regelui nu călcase pe munte.

— Probabil c-au venit să declare Eskel noua capitală a regatului Danland, zise negustorul.

— Palatul regal ar încăpea frumușel în cariera de piatră, fu de părere alt negustor.

— Serios? întrebă Frid, făcându-i pe ambii negustori să chicotească.

Miri îi privi lung, dar nu cuteză să li se adreseze, de teamă să nu pară și ea prostuță.

Altă goarnă sună, iar un bărbat îmbrăcat în haine strălucitoare se urcă pe capra vizitiului și strigă, cu o voce ascuțită și încordată:

— Ciuliți urechile și luați aminte la împuternicitul regatului Danland!

Din caleașcă, își făcu apariția un bărbat delicat, cu o barbă scurtă și ascuțită, care miji ochii în lumina ce se reflecta din pereții albi ai vechii cariere. De îndată ce observă mulțimea de oameni, căutătura lui se transformă într-o încruntare adâncă.

— Lorzi și doamne ale... Se opri și râse, savurând probabil o glumă doar pentru sine. Oameni ai muntelui Eskel, întrucât ținutul vostru nu are un reprezentant la curte, Majestatea Sa Regele m-a trimis pe mine să vă aduc aceste vești.

O pală de vânt îi suflă peste sprâncene până lungă și galbenă de la pălărie. O dădu la o parte și câțiva dintre băieții mai tineri din sat izbucniră în râs.

— Vara trecută, preoții zeului creator au ținut sfat cu ocazia zilei de naștere a prințului. Au citit prorocirile și

au prezis unde locuiește viitoarea sa soție. Toate semnele au indicat muntele Eskel.

Împuternicitul se opri, parcă așteptând o reacție, deși Miri nu avea idee la ce fel de reacție se aștepta. Chiopte de bucurie? Huiduieli? Bărbatul oftă, iar vocea i se subție și mai mult.

— Sunteți atât de înstrăinați de lume, încât nu cunoașteți obiceiurile propriului vostru popor?

Miri își dori atunci să poată striga în gura mare răspunsul corect, dar, asemenea celor de lângă ea, rămase tăcută.

Câțiva negustori chicotiră.

— Acest obicei din Danland este unul străvechi, spusese împuternicitul, dând la o parte pana pe care vântul i-o suflase peste față. După câteva zile de post și rugă, preoții îndeplinesc un ritual pentru a afla în ce oraș, sau orășel, locuiește viitoarea prințesă. Pe urmă, prințul face cunoștință cu toate nobilele domnițe ale locului și-și alege mireasa. Puteți fi siguri că desemnarea muntelui Eskel i-a șocat pe mulți danlanderi, însă cine suntem noi să-i contrazicem pe preoții zeului creator?

Din tonul lui încordat, Miri ghici că el încercase cu siguranță să-i contrazică pe preoții zeului creator, însă dăduse greș.

— Conform tradiției, regele a poruncit crearea unei academii pentru pregătirea tinerelor care îndeplinesc condițiile. Chiar dacă legea dictează ca academia să se înființeze în așezarea astfel aleasă, satul vostru – miji ochii și privi în jur – nu are nici măcar o clădire potrivită ca dimensiune pentru un astfel de proiect măreț.

Având în vedere această situație, preoții au fost de acord ca vechea casă parohială din piatră, aflată în apropierea trecătorii, să găzduiască academia. Servitorii regelui o pregătesc chiar acum în acest scop.

Vântul îi lipi pana de obraz. O alungă din nou cu mâna, ca pe o albină.

— În zori, toate fetele din sat cu vârstele cuprinse între doisprezece și șaptesprezece ani sunt obligate să se prezinte la academie, pentru începerea pregătirii în vederea întâlnirii cu prințul. De azi într-un an, prințul va sui muntele și va participa la balul academie. El însuși își va alege mireasa dintre fetele academie. Așadar, începeți pregătirile.

Un curent de aer ascendent îi vârî pana drept în ochi. O smulse din pălărie și o aruncă la pământ, dar vântul o-nhăță și o trimise în zbor afară din sat, peste stâncă, și apoi spre depărtări. Împuternicitul regal era deja înapoi în caleașca sa, înainte ca pana să dispară din vedere.

— Un șarpe într-o cutie, comentă Miri.